USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2010, č. j. 1283/10, v řízení o kasačních stížnostech žalobce 1) ze dne 3. 8. 2010, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 8, a 2) ze dne 16. 12. 2010, doplněné dne 13. 1. 2011, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 26,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 82/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 83/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 82/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 16. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 26, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 3. 8. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 8, **se odmítá**.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v řízení před krajským soudem domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. 5. 2010, č. j. 1283/10, jímž žalovaná zrušila své předchozí rozhodnutí o určení advokáta ze dne 18. 2. 2010, č. j. 444/10. Usnesením krajského soudu ad 1) ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 8, krajský soud postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu; toto rozhodnutí stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 3. 8. 2010 a domáhá se jeho zrušení. Pro řízení o této kasační stížnosti krajský soud stěžovatele na základě jeho přípisu ze dne 19. 7. 2010 osvobodil od soudního poplatku usnesením ze dne 10. 1. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 31. Usnesením ze dne 30. 8. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 14, pak stěžovatele vyzval k odstranění vad svého podání; toto usnesení mu bylo doručováno na jím uvedenou adresu pro doručování jakožto „jiná

písemnost“ ve smyslu § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“). Poněvadž písemnost nebylo stěžovateli možno vložit do domovní nebo jiné schránky, byla mu doručena podle § 50 odst. 2 o. s. ř. - vyvěšením na úřední desce soudu. Stěžovatel podal návrh na vyslovení neúčinnosti takového doručení, který však krajský soud usnesením ad 2) ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 26, zamítl. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel v pořadí druhou kasační stížností ze dne 16. 12. 2010, v níž namítá především nezákonnost a protiústavnost doručování jemu adresovaných písemností podle § 50 o. s. ř.

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z níže podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o dvě usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 59/2010.

Nejvyšší správní soud musel nejprve rozhodnout o kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na účinky doručení usnesení č. j. 30 A 59/2010 - 14 – výzvy k odstranění vad kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2010. Takový závěr je nezbytný pro posouzení první podané kasační stížnosti.

K výroku II.:

Podáním ze dne 16. 12. 2010 se stěžovatel domáhá opravy rozhodnutí krajského soudu
(usnesení ad 2/), jímž byl zamítnut jeho návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení téhož soudu ze dne 30. 8. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 14.

Nejvyšší správní soud musel nejprve posoudit otázku, zda podání ze dne 16. 12. 2010 je kasační stížností. V podání ze dne 16. 12. 2010 stěžovatel uvádí, že kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí soudu je nepřípustná a že tedy žádá krajský soud, aby opravil chybné poučení v usnesení ad 2). Dále stěžovatel snáší argumenty pro nezákonnost a protiústavnost doručování písemností podle § 50 o. s. ř. ve spojení s užívanými soudními obálkami (označuje je za „kvazityp“ III.). Stěžovatel se tedy nedomáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, ale pouze jeho opravy. Soudní řád správní nepřipouští žádný opravný prostředek, kterým by bylo možno opravit poučení obsažené v již pravomocném usnesení krajského soudu. Jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy budou podání stěžovatele posouzena jako kasační stížnosti, na jejichž základě by mohl Nejvyšší správní soud napadená usnesení zrušit. Soud tedy zmíněné podání posoudil jako kasační stížnosti, neboť zrušením usnesení ad 2), by bylo dosaženo stěžovatelova cíle. Kasační stížnost byla stěžovatelem doplněna dne 13. 1. 2011. V tomto doplnění se stěžovatel již explicitně zrušení usnesení ad 2) po Nejvyšším správním soudu dožaduje a své podání jako kasační stížnost označuje.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a svou kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nicméně nesplňuje jinou z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku - kasační stížnosti - proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.*“ V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný. Tento názor ostatně, podle obsahu kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010, sdílí i sám stěžovatel, který právě z tohoto důvodu požaduje opravu usnesení ad 2). Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřípustnou a jako takovou ji odmítnout.

Krajský soud však v napadeném usnesení ad 2) stěžovatele nesprávně poučil, neboť uvedl, že kasační stížnost proti jeho usnesení je přípustná. Tato situace však na posouzení kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010 jako nepřípustné ničeho nemění. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikovaném pod č. 737/2006 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*nesprávné poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí [...] je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost*“. Tento názor nebyl dosud překonán a Nejvyšší správní soud neshledal ani v tomto případě potřebu se od něj odchýlit.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností ze dne 16. 12. 2010 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

K výroku III.:

V podání ze dne 3. 8. 2010 se stěžovatel domáhá zrušení usnesení krajského soudu ad 1), jímž bylo řízení o jeho žalobě postoupeno jako místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

Rovněž zde musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda podání ze dne 3. 8. 2010 splňuje náležitosti kasační stížnosti. Stěžovatel v něm uvádí, že toto podání není kasační stížností, neboť takovým opravným prostředkem nelze podle stěžovatelova vyjádření proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 8, brojit. Stěžovatel se tedy chce domoci přezkumu rozhodnutí jinou formou než kasační stížností. Soudní řád správní institut autoremedury a ani žádný jiný prostředek nápravy rozhodnutí krajských soudů nezná. Jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy bude toto podání stěžovatele posouzeno jako kasační stížnost. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní

soud shodně s Krajským soudem v Brně posoudil podání stěžovatele ze dne 3. 8. 2010 podle jeho obsahu jako kasační stížnost.

Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že soudní řád správní stanoví příslušnost soudu podle sídla žalovaného správního orgánu; žalovaná má sice sídlo v Praze, nicméně její organizační složka - pobočka, sídlí v Brně. Právě na této pobočce vykonává předseda žalované veřejnou správu na úseku určování advokátů; z pobočky bylo stěžovateli doručováno a správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Nadto dle stěžovatele v Praze sídlí žalovaná, nikoliv její předseda.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem odstranitelným. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2010 vyzván usnesením ze dne 30. 8. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 14; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen též o následcích nevyhovění výzvě - o odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Odmítnutím kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010 (výrok II. tohoto usnesení) bylo s konečnou platností postaveno najisto, že usnesení krajského soudu ze dne 30. 8. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 14, obsahující výzvu stěžovateli bylo stěžovateli účinně doručeno. Na tuto výzvu však stěžovatel nijak nereagoval a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil. Navíc již v přípise soudu ze dne 9. 8. 2010 oznámil, že o zástupce v řízení nepožádá.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a že se tuto vadu podání ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 3. 8. 2010 proti usnesení krajského soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 59/2010 - 8, tedy Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností ze dne 3. 8. 2010 a 16. 12. 2010) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu